

Ради Радев

Древната уговорка

Сандъците със злато бяха доставени до столицата на Лепра – Кавитъс. Шестте хиляди таланта бяха във вид на малки еднакви златни късове, тъй като така ги искаха леприконите.

Предводителят им се наричаше Сабер. На ръст бе нисък, но всички му зъби бяха изпилени и заострени за да държи в страх останалите леприкони. Той винаги носеше със себе си къса дървена тояга. Тя му служеше едновременно като бастун, сметало и оръжие.

Сабер пръв отвори един от сандъците и изрева:

– Леприкони! Уговорката е спасена, данъкът е получен! Да преброим и да видим дали всичко е точно.

Разнесоха се одобрителни възгласи:

– Да проверим! Да преброим!

Сабер започна да брои малките късчета злато. Пресметнатите пускахе на земята. На всеки шест правеше резка с кривия нокът на трипръстата си ръка върху своята тояжка.

Другите леприкони също започнаха да броят.

Страната на драконите се наричаше Дрейгана. Тя нямаше столица. Драконите живееха в пещери, а държавата им се ширеше между планини и хълмове.

Данъкът бе ескортиран от елитните войски на Инвите до възвишението Жертвен Хълм. То не завършваше като другите могили с връх, а с нещо като естествена, изваяна от природата площадка.

Воините изчакаха появата на първите дракони. След което избягаха, изоставяйки хилядата оковани момичета. Те бяха Данък. Бойците спряха бягството си, едва щом напуснаха пределите на Дрейгана.

Водачът на драконите летеше пред останалите. Името му беше Скуама. Целият бе зелен, с изключение на гърдите. Те имаха червен цвят. Шипът на края на опашката му бе жълт. Скуама притежаваше и големи рога, извити назад. Другите дракони нямаха такива и доста му завиждаха за тях.

Водачът достигна тясната площадка и кацна на ръба ѝ. Момичетата се дръпнаха назад ужасени. Немалко от тях потресени се хвърлиха от върха.

Скуама захапа най-едротото момиче през кръста. Започна да дъвче, като мляскаше и сумтеше доволно.

Планетата се наричаше Гоул. Тя бе населена с най-различни

същества. По-могъщите от тях бяха създали свои държави. Страните с най-голяма власт се наричаха Меймънд, Дрейгана, Носфера, Лепра и Инвите.

Единствената държава населена с човешки същества бе Инвите. Тя плащаше данък на другите четири според Древната Уговорка.

Столицата на Инвите бе именувана Римъти. Почти всички сгради в нея бяха построени от тухли или дървесина. Само няколко бяха сътворени изцяло от камък. На най-голямата от тях бе окачен надпис – „Школа за Магии и бойни изкуства“. Под него висеше табела с по-малки букви, която пък известяваше – „Майстор Хардимут обучава всеки желяещ на пет вида ръкопашен бой“.

И наистина притежателят на школата знаеше поне пет вида бойни изкуства, тъй като за всеки делничен ден от седмицата преподаваше различно.

Но Хардимут не бе известен с бойните си умения, а с магиите си. За него се говореше, че той е абсолютният властелин на държавата Инвите, а може би и на цялата планета Гоул. Всички се чудеха защо позволява страната му да плаща дан според Древната Уговорка.

Старият Договор гласеше, че един ден в годината страната Инвите плаща за това, че съседните ѝ държави не я нападат.

Меймънд изискваше три хиляди младежи и девойки. Това бе, понеже меймъндците обичаха вкуса на човешката плът. Носфера също получаваше три хиляди младежи и девойки. Причината бе, че носфератусите харесваха вкуса на човешката кръв.

Дрейгана бе по-малка от тях и получаваше само хиляда невръстни момичета. От незапомнени времена драконите се хранеха с девизи.

Лепра не бе жадна за човешки жертви. Тя ламтеше за жълт и блестящ метал. Леприконите искаха шест хиляди таланта в злато. По един за всяка Главна Приория на Инвите. Столицата Римъти, като Върховна Приория и владение на Хардимут бе освободена от каквито и да било данъци.

Нав беше главният град на Меймънд. Той бе и мястото за получаване на данъка.

На централният площад в Нав се бяха скупчили три хиляди юноши и девойки. Те бяха заобиколени от тройно повече меймънди.

Сред тълпата от меймънди един стоеше с вдигната лапа. Той бе огромен и черупката върху гърба му бе кафява, а не както на останалите –

бяла. Изведнъж меймъндът свали лапата си; закривените жълти нокти проблеснаха частично оцветени в червено от светлината на залязващото слънце; гълпата се нахвърли върху жертвите.

Най-големите и силни мъжкарци първи след водача достигнаха плячката. Минаха няколко мига, през които стръвно откъсваха плътта от костите със зъби и нокти. След като поутолиха неистовия си глад, започнаха да дъвчат по-бавно. Някои дори се отдръпнаха за да могат женските и малките да получат своя дял.

Столицата на Носфера се наричаше Тъск. И тук данъкът бе получен. Окованите хора бяха разпръснати из целия град, а не скупчени като в Нав.

Слънцето току що бе залязло и носфератусите изпълзяха от своите ковчези, саркофази и кивоти. Бе изминала година, откак не бяха вкусвали кръв. Поради тази причина те бяха остарели. Мръснобелите им кося бяха невчесани и буйни. Лицата им бяха изпити и скулести, дотолкова нарязани от бръчки, че изглеждаха зловещо ухилени. Горните им устни не успяваха да покрият кучешките им зъби, които стърчаха хищно.

Те си шепнеха един на друг: „Стипулар! Агет Стипулар и обзег! Трисал сангр! Унех редувенат!“

Ако съскането им приблизително можеше да се преведе на някой от човешките езици, щяха да се получат следните думи: „Уговорката! Древната Уговорка е изпълнена! Ще има кръв! Ще се подмладим!“

Водачът на носфератусите хвана един едър младеж и понечи да го ухапе. Юношата не бе от страхливите. В Инвите старателно бе учил Заклинания за Защита и се опита да отблъсне водача с едно такова.

Носфератусът в началото се сепна,
/О велики Хардимут,/
но щом видя, че магията не се получава
/моето заклинание не действа/
започна да приближава муцуната си
/извън границите на Инвите/
към гърлото на младежа.
/и аз ще умра!/
Носфератусът прехапа шията на младежа. Съплеменниците му също започнаха да се хранят.

Носфератусът прехапа шията на младежа. Съплеменниците му също започнаха да се хранят.

Хардимут бе висок мъж с тяло, чиито мускули бяха изваяни чрез магия. Лицето му бе продълговато, носът – не много голям и леко чип,

очите му бяха светлокафяви, а устните – леко пълни, но красиво извити. Косата му бе със ситни къдрици и докосваше раменете.

Той преподаваше всеки делничен ден в своята Школа. Бе облечен в златиста одежда, стегната в кръста с черен пояс.

Хардимут хвана един от учениците си с лявата си ръка за врата. Опя дясната си ръка в основата на носа му и я повдигна рязко нагоре. Ученикът падна.

– Това се нарича фа-цина-дарай. – обясни Хардимут на учениците.

В школата влязоха шестима старци с еднакви бели роби, стигащи до глезените им.

– Велики Хардимут, разреши ни да ти се поклоним. – помоли единия от възрастните мъже.

– Първо обянете защо сте дошли.

– Искаме да поговорим с теб, ако може насаме.

Хардимут рязко махна с ръка на учениците си да напуснат Школата. Те се изнесоха набързо.

Майсторът огледа старците един по един. Хардимут ги познаваше. Те бяха вождовете на шестте Велики Приории. Наричаха ги Повелители на Сребърната Змия и се подчиняваха само нему – Върховният Майстор. Златисти шалове с ресни, праметнати през раменете им, бяха свидетелства за техните длъжности.

Старците си приличаха като близнаци – до един бяха плешиви. Лицата им бяха набръчкани като на мумии, кожата им бе потъмняла и обсипана с петна.

За това пък белите им бради стигаха до гърдите и излъчваха достолепие и власт. Имената на старците бяха Сентар, Ирига, Буут, Карина, Нюмъръл и Тигиъс.

Хардимут ги подкани:

– Кажете, Повелители, защо сте дошли при мен?

Сентар каза:

– Ще говорим от сърце, Върховни Майсторе. Вчера Древната Уговорка бе изпълнена за пореден път.

– Знам това. Аз реших кога ще бъде денят за плащане на Данъка. Както винаги. Нямам вина за това. Така гласи Уговорката.

Сентар явно бе избран да говори, тъй като махна с ръка и продължи:

– Златото, което дадохме на леприконите няма значение, велики Хардимут. Винаги можем да открием жълтия метал чрез заклинания, но никой досега не е успял да създаде с магия хомункулус. Държавата ни

губи хора всяка година.

Върховният Майстор въздъхна:

– Знаете, че такъв е Стариият Договор. Плащаме, за да съществува страната ни, такава каквато е.

– Говори се, че ти си най-великият магьосник, съществувал някога.

Наруши Уговорката!

Хардимут обясни спокойно:

– Нямам чак толкова голяма магическа сила. Не мога да разваля Договора.

– Тогава, велики Хардимут, – старецът погледна другите и те заки-маха одобрително – чуй желанието на целия народ на Инвите. Искаме да убиеш Феникс!

– Феникс!? Ако Феникс умре, почти сигурно е, че и вие ще загинете. Да не говорим, че цялата държава ще се разпадне.

Феникс бе магически свързана с целокупността на планетата Гоул. За нея Древната Уговорка казваше, че живее в Инвите от незапомнени времена. Ако бъде убита, всички вълшебни същества на света ще умрат заедно с нея. Ще останат само Човеците. Те нямало да умрат, но държавата им щяла да се разруши, а магическата им сила – да изчезне.

– Кой ви каза, че трябва да убия Феникс? – гневно изкрещя Хардимут.

Старците се уплашиха от неговата ярост. Нюмъръл отвърна, мънкайки:

– По-голямата част от народа на Инвите.

– И по какъв начин разбрахте това?

– От години получаваме прошения и молби, но никога не са били толкова много. Никой не иска на света да има меймънди, дракони или пък носфератуси.

– Ще направя магия и ще разбера дали казвате истината. – закани се Върховният Майстор.

– Ние вече направихме, велики. Проникнахме в съзнанието на всеки жител на поверените не Приории. Почти всички искат смъртта на Феникс. Но само ти имаш власт над Птицата.

– Аз все пак ще направя заклинание. Трябва да проверя какво мислят хората, населяващи моята Върховна Приория – Римъти. Ще разбера какво мисли и най-бедният просяк, и най-дрипавата вещица. Молете се да не сте ме излъгали.

Хардимут застана в центъра на своята Школа – точно където бе из-рисуван древния символ обединяващ Мъжкото и Женското Начало.

Постави ръце с разперени пръсти така, че дланите му да са на близо педя от слепоочията. Появи се синьо сияние около главата му. Най-заслепяващо бе в центъра на дланите му.

Минаха няколко мига, в които Хардимут стоя със затворени очи. Сиянието постепенно отслабна и накрая изчезна. Видимо разтревожен, той се обърна към старците:

– Прави сте. Тези глупци наистина искат да убия Феникс.

Тигнъс каза:

– Върховни Майсторе, ако на Гоул няма магически създания, няма да има на кой да плащаме данък. Няма всяка година да умират наши роднини, приятели и познати. Няма да правим уговорки с никого.

– А знаете ли, че ако умре Феникс, с него ще изчезнат и всичките магии, които някога са се съдържали в плешивите ви глави?

– Готови сме да платим цената, велики. – в един глас отвърнаха Нюмъръл, Ирига, Тигнъс, Карина, Сентар и Буут.

– Болестите вече няма да се спират чрез заклинания и ще плъзнат навсякъде.

– Но хората няма да умират като животни на заколение. – не можа да се съдържи Ирига.

Хардимут сякаш не го чу и продължи:

– И ще виждате сняг поне по три-четири месеца в годината, а не само когато пожелаете. Ще трябва да си търсите храна всеки ден. А не както сега – само за една нощ в дворовете ви да порастват напълно азелани и слайми, или други съедобни растения.

Старците се ужасиха от неговият гняв. Сентар обяви:

– Велики Хардимут, твое е окончателното решение. Само ти можеш да убиеш Феникс.

Хардимут продължи да говори, без да слуша:

– Продължителността на живота ви ще намалее поне три пъти. Държава няма да има. Всички ще се лутат насам-натам, чудейки се защо сте забравили заклинанията, които са действали поне до границите на Инвите.

Хардимут отсече:

– Мога с магия да направя хората щастливи. Мога да ви убедя, че не е необходимо да убиваме Феникс. Че държава трябва да има, макар да се плаща прескъпо за нейното съществуване. Но няма да направя това. Щом искате нещо друго от мен, аз ще ви го дам.

Хардимут излезе от школата и се запъти към главния площад на Римъти, наречен Конзинт. Там живееше Феникс. Почти винаги бе заобиколена от деца. Те ѝ подхвърляха парченца храна и ѝ се радваха.

Главата на Феникс бе обсипана с цветовете на дъгата до шията. Тялото ѝ бе черно, с изключение на крилете и опашката. Крилете бяха сини, а опашката ѝ имаше повече шарки от тази на пауна. Феникс бе огромна – може би почти колкото школата на Хардимут.

Върховният Майстор заповяда на хлапетата да се отдръпнат на безопасно разстояние от птицата. Туниките им заплющяха от бързината, с която побягнаха малчуганите. Хардимут започна да изрича мощни магически думи. Птицата го забеляза и протегна човка към него. Всички, които се намираха на площад Конзинт, си запушиха ушите. Заклинанията на Хардимут бяха гръмки и мощни – проява на Черна Магия.

Тези, които ги слушаха, можеха да полудеят или да умрат.

От устата на Хардимут започна да излиза дим. Главата на Феникс се засили към гърдите на Върховния Майстор. Само миг преди да бъде изкормен от масивната човка, Великият избълва огън. Огромни пламъци излязоха от устата на Хардимут и достигнаха тялото на Птицата. Майсторът издиша огън седем пъти един след друг. Феникс пламна като поразена от мълния.

На планетата Гоул настъпи хаос.

Тролите започнаха да падат от своите мостове; черупките на меймъндите се разчупиха и от пукнатитните бликна зелената им кръв; материалните тела на ромпите се разсеяха беззвучно, сякаш някой разплиташе едва видим прозрачен чаршаф, конец по конец; драконите започнаха да падат с увиснали крила, мъртви още във въздуха. Телата на носфератусите запушиха, като че ли някой насила ги бе извадил на лъчите на жежко пустинно слънце; леприконите започнаха да се разлагат, сякаш са били полети с киселина.

Хиляди известни магически създания, а също и други съвсем безименни умряха.

На планетата останаха само хора. Но вече нямаха силата да правят магии. Тепърва трябваше да се научат да натискат силно ралото, както и да хвърлят точно копията и стрелите.

Може би щяха да оцелеят.

Хардимут седеше на обсидианов трон в каменната си школа и чакаше.

Щяха да минат стотици хиляди години преди Феникс да се възроди от пепелта, магията да се завърне и да се образува държава, която да го

обяви за неин господар.

Но Хардимут бе безсмъртен и можеше да чака дълго.

31 октомври 2007 г.

КРАЙ

© Ради Радев

Източник: Автора

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3773>]